

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/88/2024
Identifikačné číslo spisu:	6121532298
Dátum vydania rozhodnutia:	28.10.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6121532298.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Martina Vladíka a JUDr. Eriky Šobichovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: 1/ Q. Š., narodený XX. E. XXXX, W., K.Á. XXX/XX, 2/ B. Š., narodená XX. X. XXXX, W., K. XXX/XX, zastúpená advokátom Mgr. Matúšom Mackom, so sídlom vo Svidníku, Karpatská 804/10, IČO: 50 424 777, o zaplatenie 4.860,79 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. SK-6Csp/17/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 13. decembra 2023 sp. zn. 11CoCsp/14/2023-256, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaní 1/ a 2/ nemajú voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. (Pôvodne) Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 23. februára 2023, č.k. 6Csp/17/2022-220 konanie v časti o zaplatenie 300 eur zastavil (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.), žalovanému 1/ nepriznal proti žalobcovi náhradu trov konania (výrok III.), žalovanej 2/ priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca svoju aktívnu legitímáciu odvodzuje od Zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej mala na neho prejsť pohľadávka z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s. vrátane jej príslušenstva. Nebolo sporné, že žalovaní úver riadne a včas nesplácali, neplnili v stanovených termínoch splátky, čím porušili svoju povinnosť podľa zmluvy a právny predchodca žalobcu podaním zo dňa 10. 08. 2020 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovaných na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní a následne zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 22. 06. 2021 postúpil zosplatenú pohľadávku na žalobcu. Súd konštatoval, že na platné postúpenie pohľadávky sa podľa § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch vyžaduje kumulatívne splnenie

podmienky podľa písm. a) aj podľa písm. b). Žalobca však splnenie týchto podmienok nepreukázal, nakoľko podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách postupca môže postúpiť pohľadávku iba po predchádzajúcej písomnej výzve dlžníka, čo však zo strany žalobcu preukázané nebolo. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 10. 08. 2020 neobsahuje totiž informáciu, nezaplatením ktorej splátky boli splnené predpoklady na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, je potrebné právny úkon, ktorým malo dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, považovať za neurčitý, nejasný a preto neplatný pre jeho neurčitosť v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že žalobca nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitímáciou v predmetnom konaní, keď zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná. Z uvedených dôvodov súd žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) svojím rozsudkom z 13. decembra 2023 sp. zn. 11CoCsp/14/2023-256 na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. potvrdil a vo výroku III. a IV. o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol, potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP. Stotožnil sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý svoje rozhodnutie založil na neplatnosti právneho úkonu mimoriadneho zosplatenia úveru, z dôvodu neurčitosti právneho úkonu (§ 37 OZ) tým, že právny predchodca žalobcu neurčil pre ktorú splátku využil právo realizovať mimoriadne zosplatenie úveru. Odvolací súd konštatoval, že v spotrebiteľských zmluvách sa uplatní osobitný režim podľa § 53 ods. 9 OZ, ktorý podmieňuje zosplatenie celého dlhu veriteľom (upravené v § 565 OZ) po uplynutí trojmesačného omeškania spotrebiteľa so zaplatením splátky, keď súčasne písomne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatením. Ide teda o dva rôzne právne úkony veriteľa, a to upozornenie na uplatnenie práva veriteľa podľa § 53 ods. 9 OZ a samotná žiadosť o zaplatenie celého dlhu pre omeškanie so zaplatením splátky. Podmienkou riadneho zosplatenia dlhu je riadne doručenie oboch prejavov vôle veriteľa dlžníkovi. Nakoľko v ustanovení § 53 ods. 9 OZ je možnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ (zosplatenia celého dlhu) najskôr v lehote po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, musí ísť vždy o konkrétnu splátku, vychádzajúc aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 7Cdo/268/2020, zverejnenom v Zbierke stanovísk NS pod č. 3/2023. Podľa neho pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch premlčacia doba začína plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením tej splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote uvedených 3 mesiacov od omeškania uplynula tiež 15-dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Odvolací súd vychádzajúc z uvedeného preto dospel k záveru, že pokiaľ ustanovenie § 53 ods. 9 OZ možnosť predčasného zosplatenia úveru podmieňuje uplynutím 3-mesačnej doby od omeškania so zaplatením splátky, tak je zrejmé, že táto konkrétna splátka musí byť jednoznačne identifikovateľná, čomu zodpovedá povinnosť viesť ju i konkretizovať. Veriteľ musí viesť, pre ktorú splátku svoje právo zosplatiť úver uplatnil a nie je dôvod, prečo by touto informáciou nemal disponovať aj dlžník. Záver, podľa ktorého právny úkon zosplatenia je pre jeho neurčitosť neplatný podľa ustanovenia § 37 ods. 1 OZ, má pritom oporu vo vykonanom dokazovaní. Z obsahu spisu a z výzvy zo dňa 09. 07. 2020 vyplýva, že žalovaní boli ku dňu 09. 07. 2020 v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 827,23 eura. Zo Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 16. 02. 2018 je zrejmé, že výška dohodnutej mesačnej splátky bola suma 108,26 eura, splatnosť bola dohodnutá mesačne, 27. deň v kalendárnom mesiaci. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalovaní boli v omeškaní k 09. 07. 2020 s viac ako tromi splátkami (minimálne siedmimi, $827,23 : 108,26 = 7,6$). V danom prípade preto neboli splnené všetky zákonné podmienky pre zosplatenie úveru podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ, t.j. že právnym predchodcom nedošlo k zosplateniu úveru zákonným spôsobom pre neurčitosť tohto právneho úkonu (§ 37 OZ) z dôvodu chýbajúcej identifikácie nezaplatennej splátky, pre ktorú sa právny predchodca žalobcu rozhodol zosplatiť úver. Pohľadávka sa nestala splatnou pred postúpením, čo znamená neplatne postúpenie pohľadávky podľa § 39 OZ a nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu. Odvolací súd uznal námietku, že ušlo pozornosti súdu prvej inštancie (aj s poukazom na bod 15. odôvodnenia rozsudku), že žalobca preukázal doručenie písomnej výzvy na zaplatenie dlhu a oznámenie dlžníkovi o možnosti veriteľa postúpiť pohľadávku inému subjektu (č. l. 47 - 49, č. l. 196 - 199 spisu), avšak tento dôkaz nie je spôsobilý zmeniť právny záver súdu prvej inštancie o neplatnosti právneho úkonu, ktorým

malo dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Odvolací súd sa však stotožnil s námietkou žalobcu o nepreskúmateľnosti rozsudku v otázke nároku na náhradu trov konania a v tejto časti rozhodnutie vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie súdu prvej inštancie, z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie. Jeho prípustnosť odôvodnil podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP a navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4.1. K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP žalobca uviedol, že svoje odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil okrem iného tým, že určenie splátky, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ je právnou otázkou nie skutkovou a preto bol súd povinný túto vec právne posúdiť. Odvolací súd sa však vo svojom rozhodnutí s uvedenou námietkou vysporiadal nedostatočne, preto týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

4.2. K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobca uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená - a to výkladu ust. § 565 OZ v otázke, či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ súčasne v podaní, ktorým toto právo uplatňuje uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku pristúpil alebo plánuje pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ náležitou takéhoto právneho úkonu, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť tohto právneho úkonu. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30. novembra 2022 a sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15. decembra 2022, z ktorých podľa žalobcu vyplýva aj keď nejde o priamo takúto otázku, že skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej dochádza k uplatneniu uvedeného práva veriteľom nie je náležitou takéhoto právneho úkonu, pretože určenie splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k uplatneniu tohto práva je otázkou právnou (vyplývajúcou z ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s ust. § 565 OZ) a nie otázkou skutkovou a ani prípadné skutkové vymedzenie veriteľom, že toto právo je uplatnené pre nesplnenie inej splátky v ničom neovplyvňuje právny stav veci, t. j. že k uplatneniu toho práva mohlo dôjsť len vo vzťahu k jedinej splátke - a síce tej, s ktorou je dlžník v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s ust. § 565 OZ v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 kalendárne mesiace.

5. Žalovaní 1/ a 2/ sa k dovolaniu žalobcu nevyjadrili.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné.

7. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 559/2018, sp. zn. III. ÚS 47/2019, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/140/2019, sp. zn. 4Cdo/120/2019 a pod.). Takýto nesprávny procesný postup súdu môže spočívať predovšetkým v zjavnom porušení kogentných

procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. V danom prípade dovolateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP namietal, že odvolací súd vo svojom rozsudku nedal dostatočnú odpoveď na jeho odvoláciu námietskou, že určenie splátky, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ je právnou otázkou nie skutkovou.

10. Dovolací súd k tomu uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobca preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval mu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). V tomto kontexte preto nemožno považovať fakt, že dovolateľ nedostal od odvolacieho súdu špecifickú odpoveď na námietskou, že určenie splátky, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru je právnou otázkou, nie skutkovou, a preto je súd povinný túto vec právne posúdiť bez ohľadu na právny názor žalobcu vyslovený v konaní, za taký zásadný nedostatok odôvodnenia rozhodnutia, ktorý by svojou intenzitou znamenal porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces.

11. Podstatným bolo, že sudy nižších inštancií dostatočne jasne a presvedčivo odôvodnili svoj záver o neplatnosti mimoriadneho zosplatnenia úveru právnym predchodcom žalobcu, keď uviedli, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že právny predchodca žalobcu v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru (zo dňa 10. 08. 2020) ani vo výzve pred postúpením pohľadávky (z 09. 10. 2020) adresovanej žalovaným neuviedol vo vzťahu k akej splátke, s ktorou sú žalovaní v omeškaní, uplatňuje právo podľa § 52 ods. 9 a § 565 OZ. Odvolací súd pri svojom právnom závere vychádzal z toho, že pokiaľ ustanovenie § 53 ods. 9 OZ možnosť predčasného zosplatnenia úveru podmieňuje uplynutím 3-mesačnej doby od omeškania so zaplatením splátky, tak je zrejmé, že táto konkrétna splátka musí byť jednoznačne identifikovateľná (podporne vychádzajúc aj z rozhodnutia zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2023 pod č. 29), čomu zodpovedá povinnosť veriteľa ju i konkretizovať. Oba sudy preto dospeli k záveru, že takýto právny úkon zosplatnenia je pre jeho neurčitosť neplatný (§ 37 ods. 1 OZ), pre nedodržanie dikcie § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ. Následne nedošlo k platnému prevodu pohľadávky a žalobca tak v spore nie je aktívne vecne legitimovaný.

12. Podľa dovolacieho súdu tak odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších stupňov obsahujú dostatočne jasné a zrozumiteľne formulované dôvody zamietnutia žaloby žalobcu z dôvodu nedostatku jeho aktívnej vecnej legitimácie pre neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorou bola postupovaná nesplátna pohľadávka žalovaných ako spotrebiteľov. Z tohto pohľadu preto nebolo pre rozhodnutie podstatné, či posúdenie určenia splátky, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ je právnou alebo skutkovou otázkou a odvolací súd sa k tejto námietke nebol povinný vyjadriť.

13. So zreteľom na uvedené možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, a je zrejmé, ako a z akých dôvodov meritorne (rozsudkom) vo veci samej rozhodol. A keďže napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vytvára v spätosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie organickú a kompletizujúcu jednotu, jeho

odôvodnenie spĺňa požiadavky zákonného ustanovenia § 393 CSP týkajúceho sa náležitostí odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ nesúhlasí so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Dovolateľ vo svojom dovolaní ako ďalšie dovolacie dôvody uviedol § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

16. K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobca uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky (ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená), či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ súčasne v podaní, ktorým toto právo uplatňuje uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku pristúpil alebo plánuje pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t.j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ náležitou takéhoto právneho úkonu, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť tohto právneho úkonu

17. Dovolací súd poukazuje na to, že táto právna otázka bola medzičasom vyriešená v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13. februára 2025, ktoré bolo prijaté aj v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod R č. 21/2025 a právna veta znie: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 OZ).“

17.1. Z bodu 12. odôvodnenia predmetného rozhodnutia tiež vyplýva: „Vo vzťahu k prvému z uvádzaných aspektov (a k prvej trojici otázok z dovolania, ktoré boli v skutočnosti otázkou jedinou a ktorých/-ej/ podstatou s výnimkou naviazania na jednotlivé úkony v procese zosplatňovania úveru je, či žiadosť o jednorazové splatenie a/alebo upozornenie musí obsahovať aj identifikáciu splátky, pre omeškanie s ktorou má dôjsť k strate zodpovedajúcej výhody) totiž platí, že ak právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže zmluvný partner spotrebiteľa využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (kde inak špeciálna úprava z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ spôsobuje v drvivej väčšine prípadov, vrátane všetkých dojednaní o splátkach s mesačnou a kratšou frekvenciou nepoužiteľnosť všeobecnej úpravy z § 565 vety druhej OZ o možnosti použitia práva veriteľom najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky) a takému využitiu má (musí) predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakolko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ).“

18. Žalobca v predmetnej veci podaním zo dňa 23. 11. 2024 dal aj podnet na predloženie veci Veľkému senátu NS SR s poukazom na rozdielne rozhodnutia NS SR práve vo vyššie uvedenej právnej otázke. Poukazoval na rozdielne posúdenie uvedenej právnej otázky v rozhodnutí NS SR pod sp. zn. 1Cdo/123/2022. K uvedenému dovolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS/157/2025 z 13. marca 2025 v ktorých dôvodoch, okrem iného v bodoch 17. a 18. uvádza: „Nedôvodná je sťažnostná námietka, že najvyšší súd mal vec predložiť na rozhodnutie veľkému senátu. Keďže najvyšší súd pre neprípustnosť oboch dovolacích otázok žiadnu z nich nevyriešil, tak nemal dôvod vec predkladať na rozhodnutie veľkému senátu. Nemožno súhlasiť so sťažovateľkou, že najvyšší súd namiesto ňou predložených dovolacích otázok vyriešil krajským súdom neriešenú otázku konkretizácie omeškanej splátky vo výzve pred zosplatením, čo vyvodzuje zo záverečného poukazu najvyššieho súdu na uznesenie sp. zn. 5Cdo/197/2022 z júna 2024. Túto otázku najvyšší súd v ústavnou sťažnosťou namietanom rozsudku neriešil a ani ju záväzne nevyriešil. Poukaz najvyššieho súdu na svoje skoršie rozhodnutie je len dovysvetlením k tomu, že ak by aj sťažovateľka v dovolaní namietla nesprávnosť právneho záveru súdov, že vo výzve pred zosplatením musí byť konkretizovaná omeškaná splátka, tak by sa totožný senát najvyššieho súdu zrejme priklonil k svojmu už skôr, no len o pár dní a len pri konštatácii dôvodnosti nedostatočného zdôvodnenia odvolacieho rozhodnutia vyjadrenému záveru.

To isté platí aj pre právny názor iného senátu najvyššieho súdu vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/123/2022 z januára 2024, pre odchylenie od ktorého mal najvyšší súd podľa sťažovateľky postúpiť jej vec na rozhodnutie veľkému senátu. Nemožno dospieť k záveru, že by v tomto rozhodnutí najvyšší súd popri riešení nosnej otázky, ktorou bol začiatok plynutia premlčacej lehoty predčasne zosplateného spotrebiteľského úveru, záväzne vyriešil aj otázku či pod sankciou neplatnosti musí byť v oznámení o zosplatení konkretizovaná omeškaná splátka. Najvyšší súd právny názor o nadbytočnosti konkretizácie omeškanej splátky vo výzve či oznámení o zosplatení, aplikácie ktorého sa sťažovateľka dožaduje, vyslovil len ako protiargument k nie pre vec rozhodujúcej argumentácii dovolateľov o špecifikácii omeškanej splátky ako podmienky platnosti zosplatenia. Tieto len na okraj a doplnkovo vyjadrené právne názory senátov najvyššieho súdu, ktoré hoci sú súčasťou odôvodnení rozhodnutí dovolacieho súdu, nemožno považovať za záväzné právne názory, keďže neboli dôvodom, bez vyriešenia ktorých by dané veci nebolo možné rozhodnúť. To bola v oboch prípadoch otázka začiatku plynutia premlčacej lehoty predčasne zosplateného spotrebiteľského úveru.“

Dovolací súd taktiež poukazuje na rozhodnutie Veľkého senátu NS SR z 30. júla 2025 sp. zn. 1VCdo/4/2025, ktoré uvádza: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.“ Z uvedeného dôvodu dovolací súd nezistil dôvod na postup podľa § 48 CSP.

19. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolanie zamietol podľa § 448 CSP, nakoľko právne posúdenie veci zo strany odvolacieho súdu bolo správne.

20. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovaných 1/ a 2/ v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP) tak, že náhradu trov dovolacieho konania žalovaným 1/ a 2/ voči žalobcovi nepriznal, lebo im preukázateľne v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli (R 72/2018).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.